

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistförsamlingen – nummer tjugofem

Jeff Pippenger
2026-01-11

Nummer tjugofem

Joels bok konfronterar ledarskapet i den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan med vittnesbördet om dess tilltagande uppror under fyra generationer. Dessa fyra generationer framställs också i Hesekiel kapitel åtta, där de tjugofem männen i den fjärde generationen böjer sig för solen. År 1901, tretton år efter upproret 1888, organiserade adventistkyrkan en kommitté för att leda kyrkan.

Generalkonferensens första exekutivkommitté inrättades under den stora omorganisationen vid Generalkonferensens sammanträde år 1901, och den bestod av 25 medlemmar. Detta var en betydande utvidgning jämfört med kommittén före 1901, som endast hade 13 medlemmar. Antalet medlemmar har ökat genom åren, men Jesus identifierar alltid slutet med början. Begynnelsen var 25 medlemmar, med en som ledare, vilket motsvarar en ordning i helgedomen, som bestod av 24 präster och en överstepräst.

Judas och Sanhedrin är två symboler för uppror i Kristi tid. Sanhedrin representerar den laodiceiska sjundedagsadventistiska församlingen. Sanhedrins medverkan vid Kristi korsfästelse är en förebild för adventismens roll i söndagslagskrisen. Sanhedrin — det högsta judiska rådet i Jerusalem, bestående av överstepräster, äldste och skriftlärdar, under ledning av översteprästen Kaifas — spelade en central roll i de händelser som ledde till Jesu död.

Efter Jesu gripande i Getsemane (iscensatt genom Judas förräderi) fördes han nattetid inför Stora rådet i Kaifas hus. De sökte vittnesmål för att kunna döma honom och lät träda fram vittnen som anklagade honom för hädelse och uppror.

När Kaifas direkt frågade Jesus om han var Messias (eller Guds Son), ledde Jesus bekräftande svar, ”Du har själv sagt det”, till att översteprästen utropade: ”Hädelse!” Rådet fördömde honom såsom förtjänt av döden. Eftersom de under det romerska styret saknade befogenhet att verkställa dödsdomar, överlämnade de Jesus åt Pontius Pilatus, den romerske ståthållaren, och anklagade honom för uppror för att utverka en romersk avrättning. Själva korsfästelsen utfördes av romerska soldater på Pilatus befallning, men först sedan Pilatus hade gett efter för påtryckningar från översteprästerna och en folkmassa (som krävde Jesu död och Barabbas frigivning).

”När Kristus var här på jorden, föredrog världen Barabbas. Och i dag gör världen och kyrkorna samma val. Scenerna med Kristi förräderi, förkastelse och korsfästelse har återupprepats och kommer åter att upprepas i oerhörd skala. Människor kommer att uppfyllas av fiendens egenskaper, och genom dem kommer hans villfarelser att ha stor makt. I samma mån som ljuset förkastas kommer missuppfattning och missförstånd att råda. De som förkastar Kristus

och väljer Barabbas handlar under ett fördärvligt bedrägeri. Förvrängning och falskt vittnesbörd kommer att växa till öppet uppror. Om ögat är ont, blir hela kroppen full av mörker. De som fäster sin tillgivenhet vid någon annan ledare än Kristus kommer att finna sig vara under en förblindelses herravälde som så förtrollar att själar under dess makt vänder sig bort från att höra sanningen för att tro lögnen. De snärjs och fångas, och genom varje handling ropar de: Frigiv Barabbas åt oss, men korsfäst Kristus.”

”Redan nu fattas detta beslut. De scener som utspelades vid korset återupprepas. I de kyrkor som har avfallit från sanning och rättfärdighet uppenbaras vad den mänskliga naturen kan göra och kommer att göra när Guds kärlek inte är en bestående princip i själen. Vi behöver inte förvånas över något som nu kan ske. Vi behöver inte häpna över några yttringar av fasa. De som trampar Guds lag under sina oheliga fötter har samma ande som de män som smädade och förrådade Jesus. Utan någon samvetsbetänklighet kommer de att göra sin faders, djävulens, gärningar. De kommer att ställa den fråga som kom från Judas förrädiska läppar: Vad vill ni ge mig om jag förråder Jesus Kristus åt er? Redan nu blir Kristus förrådd i sina heligas person.”
Review and Herald, 30 januari 1900.

Om avsnittet verkligen betyder vad det säger, då kommer de som identifierades som sådana som ”väljer Barabbas” att vara oförmögna att förstå vad avsnittet lär. Dessa människor är de människor i 2 Thessalonikerbrevet som drabbas av en kraftig villfarelse, eftersom de inte älskade sanningen. Om dem som väljer Barabbas säger hon: ”De som skänker sina känslor åt någon annan ledare än Kristus kommer att finna sig stå under kontrollen, till kropp, själ och ande, av en hänförelse så förtrollande att själar under dess makt vänder sig bort från att höra sanningen för att tro lögnen.” De som väljer Barabbas står under Satans kontroll före vägmärket om korset och söndagslagen. I det tillståndet kan de omöjligen förstå vad avsnittet lär. De kommer därför att hävda att ”de förhållanden som rådde när syster White nedtecknade dessa ord hörde till den särskilda historien, inte till nu.” Kanske skulle de säga: ”Hon talar om kristendomen i allmän mening, och detta gäller inte direkt sjundedagsadventisterna.” Struntprat.

Naturligtvis var de historiska omständigheterna när syster White skrev dessa ord i själva verket en kommentar till hennes personliga historia, men liksom med Johannes i Uppenbarelseboken gäller att när en profet får befallning att skriva, får han befallning att skriva ”vad du har sett och vad som är och vad som härefter skall ske”. När en profet nedtecknar det som är, nedtecknar han samtidigt det som skall vara.

Adventismens ledarskap representeras av Hesekiels tjugofem män, vilka också profetiskt står i linje med de tvåhundra femtio män som stod tillsammans med Kora, Datan och Abiram. Lika betydelsefullt är att upprorsmännen år 1888 och vid Generalkonferensen i Minneapolis av syster White identifierades som sådana som upprepade Kora, Datan och Abirams uppror. Syster White undervisar uttryckligen att när ängeln i Uppenbarelseboken arton stiger ned och upplyser jorden med sin härlighet, då börjar det sena regnet.

”Det sena regnet skall falla över Guds folk. En mäktig ängel skall komma ned från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet.” Review and Herald, 21 april 1891.

Syster White lär uttryckligen att ängeln i Uppenbarelsboken arton steg ned vid Generalkonferensen 1888 tillsammans med A. T. Jones' och E. J. Waggoners budskap. När hon var vid konferensen blev hon så överväldigad av upproret att hon beslöt att packa ihop sina tillhörigheter och resa därifrån, men en ängel sade till henne att hon måste stanna och nedteckna historien, ty den var en upprepning av Koras uppror. Varför ville ängeln att detta skulle nedtecknas, om det inte var för ett vittnesbörd i de yttersta dagarna? Om det är ett vittnesbörd för de yttersta dagarna, vad annat skulle det då kunna betyda, annat än att den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan kommer att vandra i Stora rådets fotspår under söndagslagskrisen, och särskilt den historia som leder fram till den.

Jones' och Waggoners budskap framställdes som "budskapet om rättfärdiggörelse genom tro, i sanning", det "laodiceiska budskapet", "budskapet om Kristi rättfärdighet" och "den tredje ängels budskap". Rebellerna motsatte sig budskapet och förkastade även ledningen från Profetians Ande och mötets utvalda budbärare. Syster White lär också att när New York Citys stora byggnader bringas att falla genom en beröring av Guds kraft, då skall Uppenbarelsboken 18:1–3 uppfyllas. Sedan 11 september har ledarskapet för den laodiceiska sjundedagsadventistiska kyrkan upprepat Koras uppror, de 25 forntida människens uppror, ledarskapets uppror år 1888 och Stora rådets uppror under tiden fram till korset. Dessa 25 män är en symbol som representerar ett förfalskat levitiskt prästadöme.

En levit skulle vara 25 år gammal när han började tjänstgöra.

Och HERREN talade till Mose och sade: Detta är vad som gäller för leviterna: från tjugufem års ålder och uppåt skall de träda in för att fullgöra tjänsten vid uppenbarelsetältet. Men från femtio års ålder skall de avträda från denna tjänst och inte längre tjäna. Dock skall de bistå sina bröder i uppenbarelsetältet med att vaka över det som åligger dem, men de skall inte utföra någon tjänst. Så skall du göra med leviterna beträffande vad som åligger dem. 4 Moseboken 8:23–26.

En levit börjar sin tjänst vid tjugofem års ålder och tjänar i tjugofem år, tills han är femtio. Förbundets Budbärare i Malaki tre renar och rensar också leviterna vid söndagslagen, såsom Han gjorde den 22 oktober 1844.

Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig. Och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni har er glädje i. Se, han skall komma, säger Herren Sebaot.

Men vem kan uthärda dagen för hans ankomst? och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa. Och han skall sitta såsom den som smälter och renar silver; och han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offer vara välbehagligt för Herren, såsom i forna dagar och såsom i gångna år. Malaki 3:1–4.

Talet "25" representerar som symbol inte endast en trogen levit, utan också en falsk levit. "25" som symbol identifierar därför åtskillnaden mellan två klasser av tillbedjare, vare sig de är visa och oförståndiga jungfrur, får och getter, vete och ogräs. Talet tjugofem är en symbol inte endast för en

levit, utan lika viktigt är det en symbol för leviternas åtskillnad (rening). Denna åtskillnad sker vid söndagslagen, och den är ett huvudämne i Guds profetiska ord. Det är passande att Matteus kapitel tjugofem helt enkelt är en fortsättning på Jesu profetia om världens ände i Matteus tjugofyra.

Och Jesus gick ut och lämnade templet; och hans lärjungar kom fram till honom för att visa honom tempelbyggnaderna. Men Jesus sade till dem: Ser ni inte allt detta? Sannerligen säger jag er: Här skall inte lämnas sten på sten; allt skall brytas ner. Matteus 24:1, 2.

När Jesus lämnade templet, återvände Han aldrig mer. I de avslutande verserna i kapitel tjugotre hade Jesus uttalat dom över Stora rådet, och domen uttrycks som "åtta" verop, och förfalskar därmed de åtta själarna på arken, den åttonde dagen för omskärelsen, den åttonde dagen för uppståndelsen, de åtta generationerna från Abraham, 430 år och vidare. Det förfalskade talet "åtta" står i linje med den förfalskade leviten.

Sannerligen säger jag er: Allt detta skall komma över detta släkte.

O Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som är sända till dig, hur ofta har jag inte velat samla dina barn, såsom hönan samlar sina kycklingar under sina vingar, men ni ville inte! Se, ert hus lämnas åt er öde.

Ty jag säger er: Härefter skall ni inte se mig, förrän ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Matteus 23:36–39.

Matteusevangeliets tjugoundra kapitel avslutas med en illustration av de ogudaktigas sammanbindande i knippen, och avslutas med den sista växlingen mellan Kristus och de ordklyvande judarna. Sedan lämnar Han i kapitel 24 templet för sista gången och upphör med sitt verk för det forntida Israel. Kapitlet slutar där det började, med tillkännagivandet att deras hus hade lämnats åt dem tomt, och det som Han kallade sin Faders hus när Han först renade templet var nu det tomma judiska huset.

I kapitel 24 ska Jesus besvara frågor om templet och dess annalkande förstörelse. Förstörelsen skulle äga rum just i det släktet, som var ett huggormssläkte. Han lämnade det templet för att aldrig återvända, och därför riktar sig de förutsägelser han framlägger till det andliga, inte det bokstavligen, Israel. När Kristus lämnar templet, vilket är den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan, såsom han gjorde med det forntida Israel, kommer samtidigt de etthundrafyrtiofyra tusendens mänskliga tempel att för evigt förenas med det gudomliga templet. När Jesus lämnade det forntida Israels tempel, skilde han sig för evigt från sitt tidigare förbundsfolk.

Kapitel elva till och med kapitel tjugotvå i Matteus är omega till linjen från kapitel elva till tjugotvå i Första Moseboken. När linjen börjar i Första Moseboken elva, markerar den också början på Babel och Babels dödsförbund, vilket når sin omega-uppfyllelse i Uppenbarelseboken kapitel sjutton, vers elva, den vers som utgör det exakta mittpunkten bland de verser som bildar kapitel elva till tjugotvå. Mittpunkten i kapitel elva till tjugotvå i Första Moseboken, Matteus och Uppenbarelseboken framhäver var och en fälttecknet eller dess förfalskade fälttecken. I Första Moseboken var det omskärelsen, i Matteus var det Petrus och Klippan på vilken Kristus skulle

bygga sin kyrka, och i Uppenbarelseboken var det det förfalskade vilddjuret som var och inte är och skall stiga upp, som är den åttonde, och som är av de sju, och som därefter är gift med draken.

Elva och tjugotvå är symboler som identifierar föreningen av gudomlighet med mänsklighet, vilket är själva den fråga som representeras av att Kristus skriver sin lag på våra hjärtan och i våra sinnen. 11 och 22 är symboler för de etthundrafyrtiofyrtatusens förbund. I Matteus, kapitel tjugotre, mottog det falska prästerskapet åtta verop; vid samma tidpunkt smörjs det sanna prästerskapet. Prästerna helgades i sju dagar, och på den åttonde dagen började de tjäna.

Det är ingen tillfällighet att de sju dagarna av prästernas invigning, som ledde till att deras tjänst började på den åttonde dagen, inleds i Fjärde Moseboken kapitel åtta och vers ett, ty ”81” är en symbol för prästerna.

Och Herren talade till Mose och sade: Tag Aron och hans söner med honom, och kläderna, och smörjelseoljan, och en tjur till syndoffret, och två vädurar, och en korg med osyrat bröd; och församla hela menigheten vid ingången till uppenbarelsetältet. Och Mose gjorde såsom Herren hade befallt honom; och menigheten församlades vid ingången till uppenbarelsetältet. Och Mose sade till menigheten: Detta är vad Herren har befallt att göra. ...

Och ni skall inte gå ut från dörren till uppenbarelsetältet på sju dagar, förrän dagarna för er invigning är till ända; ty i sju dagar skall han inviga er. Såsom han har gjort denna dag, så har Herren befallt att man skall göra, för att bringa försoning för er. Därför skall ni stanna vid dörren till uppenbarelsetältet dag och natt i sju dagar och iaktta Herrens föreskrift, för att ni inte må dö; ty så har jag blivit befalld. Och Aron och hans söner gjorde allt det som Herren hade befallt genom Mose hand. Och det skedde på åttonde dagen att Mose kallade på Aron och hans söner och Israels äldste; och han sade till Aron: Tag åt dig en ung kalv till syndoffer och en bagge till brännoffer, båda felfria, och offra dem inför Herren. ... Och Mose sade: Detta är vad Herren har befallt att ni skall göra, och Herrens härlighet skall uppenbara sig för er. ... Och Aron lyfte upp sin hand mot folket och välsignade dem och steg ned efter att ha framburit syndoffret och brännoffret och gemenskapsoffren. Och Mose och Aron gick in i uppenbarelsetältet och kom sedan ut och välsignade folket; och Herrens härlighet visade sig för allt folket. Då gick eld ut från Herren och förtärde på altaret brännoffret och fettstyckena; och när allt folket såg detta, ropade de högt och föll ned på sina ansikten. Tredje Moseboken 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Det tjugotredje kapitlet identifierar de förfalskade leviterna, vilka uppenbaras vid den tid då de äkta leviterna förseglas. Det tjugooandra kapitlet i Matteus avslutas med att ingen människa någonsin mer ställde några frågor till Jesus; därefter framlägger han i det tjugotredje kapitlet de åtta veropen och visar därigenom att Sanhedrins provotid hade avslutats och att den verkställande domen då skulle börja. I det tjugofjärde kapitlet identifierar han templet som judarnas hus. Det är viktigt att se ordningsföljden i kapitlen.

Matteusevangeliets kapitel elva till tjugotvå identifierar fullbordandet av beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen i sammanhanget av Guds förbund med ett utvalt folk. Palmonis symbolik i det alfa kapitel elva och Hans symbolik i det omega kapitel tjugotvå tillför ytterligare innebörd åt berättelsen inom dessa kapitel.

Det tjugotredje kapitlet är försoningen, föreningen av det gudomliga med det mänskliga såsom representerad av talet tjugotre. Men kapitlet berättar om den verkställande domen över ogräset, det förfalskade prästadömet, de förfalskade leviterna. Varje präst var en levit, men inte varje levit var en präst. Bland Levis efterkommande var endast Arons blodslinje kvalificerad för prästadömet. Bibeln anger att leviterna skulle börja tjänstgöra vid tjugofem års ålder, men Kehats söner skulle tjänstgöra vid trettio års ålder.

Och HERREN talade till Mose och till Aron och sade: Räkna Kehats söner bland Levi söner, efter deras släkter, efter deras faders hus, från trettio års ålder och uppåt intill femtio års ålder, alla som träder i tjänst för att utföra arbetet i uppenbarelsetältet. 4 Moseboken 4:1–3.

Talet "30" representerar de präster som stod i Kohats blodslinje, han som var Levis son, och Kohats son var Amram, som var Arons far. Levi betyder "fäst vid eller förenad med Gud". Kohat betyder "församlade kring Hans närvaro". Amram betyder "upphöjt folk", och Aron betyder "ljusbärare eller upphöjd medlare". Tillsammans utstakar de en rörelse från Röda havet till Sinai och är därmed en förebild för förbundet mellan Gud och de etthundrafyrtiofyra tusen, vilka är det mänskliga templet som förenas med det gudomliga templet, när Kristus räcker ut Sin hand för andra gången för att samla Sin kvarleva in i Sin helgedom, där Han sedan lyfter upp dem och upphöjer dem medan de upplyses av den himmelske Översteprästen, så som Han upplyste Shadrak, Meshak och Abed-Nego.

Talet "30" representerar en förberedelsetid för prästerna, och 25, såsom leviternas ålder, skall tillämpas på 30, rad på rad, ty varje präst var en levit, men inte varje levit var en präst. Trettio representerar den förberedelsetid som började 1989, vid ändens tid, och den slutar vid söndagslagen i Förenta staterna. Talet tjugofem, såsom en symbol för leviterna, är också symbolen för åtskillnad mellan två klasser, och i förhållande till prästerna identifierar det en åtskillnad. Tjugofem markerar åtskillnaden mellan leviterna och de falska leviterna vid söndagslagen, och i sammanhanget med de äkta prästerna och de äkta leviterna skapar det också en åtskillnad, dock inte en negativ separation såsom med de falska leviterna.

Kehat var en av leviternas tre huvudgrenar (tillsammans med Gershon och Merari). Den prästerliga linjen kom särskilt genom Kehats ättling Aron. Aron är Levi i fjärde led, och det prästerliga privilegiet var begränsat till hans manliga ättlingar inom denna kehatitiska gren. Kehatiterna som helhet (alla Kehats ättlingar) hade äran att bära de allra heligaste föremålen, men endast Arons linje kunde faktiskt utöva de prästerliga funktionerna vid altaret och i helgedomen. Aron representerar samma fjärde generation som Joels "gamla män", eller de "äldste" i Hesekiel kapitel åtta, som böjer sig för solen.

Systemet med 24 roterande tjänstgöringsavdelningar för prästerna (och på liknande sätt för de icke-prästerliga leviterna i understödjande uppgifter såsom sångare och dörrvaktare) inrättades av kung David. David organiserade Arons efterkommande i 24 tjänstgöringsavdelningar för att tjänstgöra i turordning (1 Krönikeboken 24:1–19). David delade, med hjälp av prästerna Sadok (från Eleasars släktlinje) och Ahimelek (från Itamars släktlinje), in dem i 24 grupper (16 från Eleasars större familj, 8 från Itamars). Lott kastades för att bestämma tjänstgöringsordningen.

Varje avdelning tjänstgjorde en vecka i taget (från sabbat till sabbat), två gånger om året, och dessutom tjänstgjorde alla avdelningar tillsammans under de stora högtiderna (påsk, pingst, lövhuddohögtiden). David organiserade på liknande sätt de icke-prästerliga leviterna i 24 avdelningar för musik, portvaktstjänst osv. (1 Krönikeboken 23–26). Detta system infördes under Salomo (2 Krönikeboken 8:14) och fortsatte genom den andra templets period. Sakarja, Johannes Döparens far, tillhörde Abias avdelning — Lukas 1:5; 1 Krönikeboken 24:10. Ordningen för prästernas 24 avdelningar fastställdes genom lottkastning, och Sakarja var i Abias avdelning, vilken bland de tjugofyra avdelningarna utgjorde den ”åttonde” avdelningen. Sakarja betyder ”Gud kommer ihåg”, och hans fars namn Abia betyder ”Gud är min fader”.

Den himmelske Fadern kom ihåg sitt löfte att uppresas en budbärare som skulle bereda vägen för Messias. Men Sakarja står också i samklang med söndagslagen, ty det är där som sabbaten, den dag människorna alltid skulle komma ihåg, blir det slutliga provet. Sakarja representerar en präst av Abias avdelning, vilken är den ”åttonde” avdelningen. Sakarja misstror ängelns budskap och blir stum ända till födelsen av sin son Johannes. När Johannes föds går Sakarja in i samtalet om Johannes namn, och då talar han. Det profetiska talandet i de yttersta dagarna är när Förenta staterna talar såsom en drake.

Och det skedde att de på åttonde dagen kom för att omskära barnet; och de kallade honom Sakarias, efter hans fars namn. Men hans mor svarade och sade: Nej, utan han skall kallas Johannes. Och de sade till henne: Det finns ingen bland dina släktingar som bär detta namn. Och de gav tecken åt hans far för att få veta vad han ville att barnet skulle kallas. Och han bad om en skrivtavla och skrev: Hans namn är Johannes. Och de förundrade sig alla. Och genast öppnades hans mun och hans tunga löstes, och han talade och prisade Gud. Luk. 1:59–64.

Johannes Döparen tillhör den åttonde avdelningen av Abia, liksom hans far. Vid Johannes omskärelse, på åttonde dagen, ändras hans namn. Johannes Döparen representerar dem som är präster, av fjärde generationen, som står i förbundsrelation med Gud, vilken ändrar deras namn (från Laodicea till Filadelfia), förseglar dem med förbundets tecken, när Förenta staterna talar såsom en drake.

Vi är Guds tempel. De profetiska linjer som riktar sig till templet talar till män och kvinnor som individer, och också kollektivt, ty Guds församling är också ett tempel. Och naturligtvis finns det ett himmelskt tempel, och det är Kristus som bygger Herrens tempel. Det är Han som lägger grunden och sätter slutstenen på templet. När det gäller talet ”25” som en symbol, representerar 25 leviterna, som i Malaki kapitel tre rensas (avskiljs) från falska leviter och som också renas i samma avsnitt. I Hesekiel kapitel 40 till 48 beskrivs ett symboliskt tempel i stor detalj. Livets vatten kommer ut från det templet och uppfyller jorden.

”Underbart är det verk som Gud avser att utföra genom sina tjänare, så att hans namn må bli förhärligat. Gud gjorde Josef till en livskälla för den egyptiska nationen. Genom Josef bevarades livet hos hela detta folk. Genom Daniel räddade Gud livet på alla de vise männen i Babylon. Och dessa räddningar var åskådningsundervisning; de åskådliggjorde för folket de andliga välsignelser som erbjöds dem genom förbindelsen med den Gud som Josef och Daniel tillbad. Så önskar Gud också i dag genom sitt folk bringa välsignelser åt världen. Varje

arbetare i vars hjärta Kristus bor, var och en som vill uppenbara hans kärlek för världen, är en Guds medarbetare till mänsklighetens välsignelse. Allteftersom han från Frälsaren tar emot nåd att meddela åt andra, strömmar från hela hans varelse den andliga livets flod. Kristus kom som den store Läkaren för att hela de sår som synden har åstadkommit i människosläktet; och hans Ande, verksam genom hans tjänare, meddelar syndesjuka, lidande människor en mäktig helande kraft som verkar både för kropp och själ. ”På den dagen”, säger Skriften, ”skall det öppnas en källa för Davids hus och för Jerusalems invånare mot synd och orenhet.” Sakarja 13:1. Vattnet i denna källa äger läkedomskraft som skall hela både kroppslig och andlig svaghet.

”Från denna källa flyter den mäktiga flod som sågs i Hesekiels syn. ’Dessa vatten gå ut mot österlandet och rinna ned i öknen och ut i havet; när de föras ut i havet, skola vattnen bli helade. Och det skall ske, att allt levande som rör sig, varthelst strömmarna komma, skall leva Och vid floden, på dess strand, på denna sida och på den andra, skola alla slags träd växa till föda, vilkas blad icke skola vissna, och vilkas frukt icke skall ta slut; varje månad skola de bära ny frukt, eftersom deras vatten utgå från helgedomen; och deras frukt skall vara till föda och deras blad till läkedom.’ Hesekiel 47:8–12.” Testimonies, band 6, s. 227.

Hesekiels tempel är profetisk symbolik av högsta slag, och Johannes fick i Uppenbarelseboken, kapitel elva, befallning att mäta templet men att lämna förgården utanför. När vi gör just detta med Hesekiels tempel, finner vi att de två mest framträdande talen i templets mått representerar prästadömet. 50 alnar är det mest framträdande talet, och det upprepas 11 gånger som den totala längden för varje portanläggning (Hesekiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 osv.). 50 används också för vissa murars och kamrars längdmått (42:7–8). Det anger hela portpassagen från den yttre till den inre tröskeln.

25 alnar är det tydligt näst mest framträdande måttet. Det upprepas 10 gånger som bredden och vidden på portanläggningarna (Hesekiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Tillsammans bildar 50 och 25 de konsekventa rektangulära mönstren 50 gånger 25 för de sex huvudportarna. Denna kombination av 50 och 25 dominerar den arkitektoniska beskrivningen av portarna som leder in till de inre områdena. Det finns inget annat måttpar som upprepas med en sådan systematisk frekvens i själva tempelbyggnaden.

Leviterna trädde i aktiv tjänst vid 25 års ålder (4 Moseboken 8:24: ”från tjugufem års ålder och däröver skall de gå in för att fullgöra tjänsten”). De tjänade till 50 års ålder (4 Moseboken 4:3, 39, 43; 8:25: ”intill femtio års ålder”). Detta ger exakt 25 års aktiv tjänst ($50 - 25 = 25$).

Så återspeglas den tjugofemåriga perioden av levitisk tjänst direkt i måtten tjugofem gånger femtio alnar, vilka dominerar templets portar och byggnad — just den plats där leviterna tjänade. Huvuddimensionerna i Hesekiels tempel, det vill säga den triumferande kyrkans och de etthundrafyrtiofyra tusens tempel, är arkitektoniskt inarbetade i själva det tempel där de skulle tjäna; PRECIS såsom de fyrtiosex kromosomerna är inbyggda i själva det tempel där Guds folk skall tjäna. Palmoni har satt sin signatur på det enskilda mänskliga templet och på det kollektiva kroppstempel som skall vara Hans brud.

Vi kommer att fortsätta dessa tankegångar i nästa artikel.

”De som innehar ansvarsfulla ställningar får inte omvändas till världens självnjutande, slösaktiga principer, ty de har inte råd med det; och om de hade det, skulle kristuslika principer inte tillåta det. Mångahanda undervisning behöver ges. ’Vem vill han lära kunskap, och för vem vill han tyda sin lära? Dem som är avvanda från mjölken, dem som skilts från modersbrösten. Ty bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, här litet, där litet.’ Så skall Herrens ord tåligt frambäras inför barnen och hållas levande för dem, av föräldrar som tror Guds ord. ’Ja, genom stammande läppar och på ett främmande tungomål skall han tala till detta folk. Han som sade till dem: Detta är vilan, låt den trötte få vila; detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra. Därför blev Herrens ord för dem bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, här litet, där litet, för att de skulle gå åstad och falla baklänges och krossas och snärjas och fångas.’ Varför? — därför att de inte gav akt på Herrens ord som kom till dem.

”Detta betyder dem som inte har tagit emot undervisning, utan har hållit fast vid sin egen visdom och har valt att handla efter sina egna föreställningar. Herren ger dessa prövningen, så att de antingen skall inta sin plats för att följa hans råd, eller vägra och handla efter sina egna föreställningar, och då kommer Herren att överlämna dem åt det säkra resultatet. På alla våra vägar, i all vår tjänst för Gud, talar han till oss: ’Ge mig ditt hjärta.’ Det är den undergivna, läraktiga anden som Gud vill ha. Det som ger bönen dess förträfflighet är det faktum att den uppstiger ur ett kärleksfullt, lydigt hjärta.”

”Gud kräver vissa ting av sitt folk; om de säger: Jag vill inte ge mitt hjärta åt att göra detta, låter Herren dem fortsätta i sitt förmenta visa omdöme utan himmelsk vishet, till dess att detta skriftställe [Jesaja 28:13] uppfylls. Ni skall inte säga: Jag vill följa Herrens ledning till en viss punkt som överensstämmer med mitt omdöme, och sedan hålla fast vid era egna idéer och vägra att formas efter Herrens likhet. Låt frågan ställas: Är detta Herrens vilja? inte: Är detta —s åsikt eller omdöme?” Testimonies to Ministers, 419.